



Оноре дьо Балзак

---

Жената на  
тридесет  
ГОДИНИ

---

Възхитителен роман за  
силата на любовта

---

*Анотроф*

Honoré de Balzac  
La Femme de trente ans

Оноре дьо Балзак  
Жената на тридесет години

© Ана Сталева, преводач, 1992, 2018

© Биляна Славкова, дизайн на корицата, 2018

© *Алто* – запазена марка  
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2018

ISBN 978-954-2962-57-1

Оноре дьо Балзак



Жената на  
тридесет  
ГОДИНИ



*Агостроф*

София, 2018

*На художника Луи Буланже\**

---

\* Буланже, Луи – известен художник, приятел на Виктор Юго и на много други писатели-романтици от това време. Автор е на сполучлив портрет на Балзак. Посвещението датира от 1842 г. – Бел. прев.



## Глава I



# *Първи грешки*



началото на април 1813 година едно неделно утро предвещавахе хубав ден, от онези, когато парижани за пръв път в годината виждат паважа си без кал и небето без облаци. Предобед един луксозен кабриолет, впрегнат с два буйни коня, излезе на улица Риволи от улица Кастилионе и спря зад няколко екипажа, наредени пред отскоро отворената желязна врата в средата на терасата на фьойантинците\*. Мъж със загрижен и болнав вид караше екипажа. Редките сивеещи коси по жълтеникавото му теме преждевременно го състаряваха. Той хвърли поводите на лакея, следващ кабриолета на кон, и слезе, за да поеме едно момиче, чиято нежна красота привлече вниманието на безделно разхождащите се по терасата мъже. Когато се изправи на стъпалото, младата госпожица с удоволствие се остави да бъде подхваната през кръста и обви с ръце врата на кавалера си, който я отпусна на тротоара, без да измачка воланите на роклята ѝ от зелен рипс. И влюбен не би проявил такава грижовност. Непознатият навярно бе баща на младото създание, което, без да му благодари, го хвана нежно под ръка и бързо го притегли към градината. Старият баща забеляза прехласнатите погледи на няколко младежи и за миг тъжното му лице се разведри. Макар отдавна да бе стигнал възрастта, когато мъжете трябва да се задоволяват с измамните тщеславни радости, той се усмихна.

---

\* Терасата на фьойантинците – построена на мястото, където е бил разположен манастирът на фьойантинците. – Бел. прев.

– Смятат те за моя жена – прошепна той на младото момиче, щом се изправи, крачейки с отчайваща за девойката бавност.

Като че ли бе по-кокетен от дъщеря си и може би повече се радваше на погледите на любопитните към крачетата ѝ, обути във високи обувки от тъмнокафяв плат, към възхитителната ѝ талия, подчертана от роклята с нагръдник, и към свежата шия, деликатно прикрита от бродираната якичка. При ходенето роклята ѝ от време на време се повдигаше и над обувката се виждаше изящното оформено краче в копринен ажурен чорап.

Затова не един разхождащ се мъж изпревари девойката, за да се полюбува отново на моминското лице, около което се виеха тъмни къдрици и чиято белота и руменина бяха подчертани както от блясъка на розовата атлазена подплата на елегантната шапка, така и от желанието и нетърпението, от които хубавото момиче цяло трептеше. Лека дяволитост искреше в красивите ѝ продълговати черни очи, плуващи в чиста влага под дългите мигли и витите вежди. Животът и младостта излагаха съкровищата си върху непокорното лице и още нежните гърди, въпреки колана, носен според тогавашната мода точно под тях. Безразлична към възхищението на околните, девойката гледаше с известна тревога двореца Тюйлери, по всяка вероятност цел на трескавата ѝ разходка. Беше дванадесет без четвърт. Колкото и ранен да беше часът, няколко жени, положили всички специални грижи за тоалета си, се връщаха откъм двореца и обръщаха недоволно глава назад, сякаш се разкайваха, че са дошли много късно, за да се насладят на жадувано зрелище. Малкото думи, издаващи лошото настроение на разочарованите хубавици, до-

чути мимоходом от красивата непозната, странно я обезпокоиха. Старият мъж следеше по-скоро с любопитство, отколкото подигравателно, признаците на нетърпение и опасение, които пробягваха по престелното лице на спътницата му и може би я наблюдаваше прекалено внимателно, защото явно таеше някаква бащинска мисъл.

Беше тринадесетата неделя на 1813 година. След два дни Наполеон тръгваше на съдбоносния си поход, по време на който последователно щеше да загуби Бесиер и Дюрок, да спечели паметните битки при Люцерн и Бауцерн, да преживее измяната на Австрия, Саксония, Бавария и Бернадот и да си премери силите в страшните сражения за Лайпциг. Великолепният парад, приет от императора, щеше да бъде последният от военните паради, будещи толкова дълго време възхищение у парижаните и чужденците. Старата гвардия щеше да изпълни за сетен път блестящите маневри, чиято тържественост и прецизност понякога удивяваха и самия исполин, готвещ се тогава за двубоя си с Европа. Тъжно чувство бе довело в Тюйлери блестящата любопитна тълпа. Всеки сякаш отгатваше бъдещето и може би предугаждаше, че въображението неведнъж щеше да рисува повторно тази картина, когато героичната епоха на Франция щеше да придобие, както днес, почти легендарен колорит.

– Да вървим по-бързо, татко – недоволено подканяше стареца младото момиче, като го влачеше по дире си. – Чувам барабаните.

– Войските влизат в Тюйлери – отвърна той.

– Или дефилират, всички се връщат! – възрази то с детско огорчение, което го накара да се усмихне.

– Парадът започна едва в дванадесет и половина



– успокой я бащата, който вървеше зад темпераментната си дъщеря.

Ако съдехте по движенията на дясната ѝ ръка, бихте казали, че си помага, за да тича. Пръстите ѝ в хубава ръкавица нетърпеливо мачкаха кърпичката и напомнях гребло, което пори вълните. Бащата сегиз-тогиз се усмихваше, но понякога по изсушеното му лице се плъзгаше угрижен израз. Любовта му към това хубаво създание го караше както да се възхищава на настоящето, така и да се бои от бъдещето. Като че ли си казваше: „Щастлива е днес, дали ще бъде винаги щастлива?“. Защото възрастните хора са доста склонни да утежняват със собствените си огорчения бъдещето на младите. Когато бащата и дъщерята стигнаха под перистила на страничното крило, над който се развяваше трицветно знаме и през който се влиза от градината Тюйлери в Карусел, стражата строго им извика:

– Не може да минете вече!

Момичето се повдигна на пръсти и зърна множество нагиздени жени, които задръстваха двете страни на старинната мраморна аркада, откъдето щеше да излезе императорът.

– Виждаш ли, татко, много късно тръгнахме!

Намусеното ѝ личице показваше колко бе важно за нея да присъства на този парад.

– Да си вървим тогава, Жули. Ти не обичаш да те блъскат.

– Да останем, татко. Оттук все пак мога да зърна императора. Ако загине в похода, няма да съм го видяла.

Бащата потрепери от тези егоистични думи. Дъщеря му говореше през сълзи. Той я погледна и му се стори, че сълзите под сведените ѝ клепачи се дъл-

жат не толкова на разочарование, колкото на едно от първите огорчения, чиято тайна лесно може да отгатне един стар баща. Внезапно Жули се изчерви и нададе лек вик, чийто смисъл не разбраха нито стражите, нито възрастният мъж. При този вик един офицер, насочващ се бързо от двора към стълбището, рязко се обърна, приближи се до аркадата на градината, позна девойката, скрита преди от високите кожени калпаци на гренадирите, и мигом отмени за нея и баща ѝ заповедта, която сам бе дал. После, без да обръща внимание на протестите на елегантната тълпа, обсаждаща аркадата, нежно привлече към себе си очарованото момиче.

– Не се учудвам вече нито на избухливостта ѝ, нито на припряността ѝ, щом ти си бил дежурен – каза старецът на офицера полусериозно, полунасмешливо.

– Господин херцог – отвърна младият мъж, – ако искате да имате хубаво място, да не губим време в приказки. Императорът не обича да чака, а аз съм натоварен от маршала да го предизвестя.

Докато говореше, той хвана свойски Жули за ръка и бързо я поведе към Карусел. Жули забеляза с удивление огромната навалица, която се притискаше в малкото пространство между сивите стени на двореца и съединените с вериги каменни стълбчета, очертаващи големи пясъчни квадрати в средата на двора на Тюйлери. Кордонът от войници, поставен, за да осигури свободното минаване на императора и генералния му щаб, с мъка удържаше натиска на нетърпеливата, бръмчаща като пчелен рояк тълпа.

– Ще бъде много хубаво, нали? – усмихнато попита Жули.

– Пазете се! – извика офицерът, сграбчи момичето

през кръста и повдигайки го ловко и бързо, го остави до една колона. Без внезапния му жест любопитната му роднина щеше да бъде притисната от задницата на белия кон със седло от златоткано зелено кадифе, воден за юздата от мамелюка\* на Наполеон почти под аркадата, десет крачки зад всички коне, очакващи висшите офицери, бойни другари на императора. Младият мъж настани бащата и дъщерята до каменната ограда вдясно пред тълпата и ги препоръча с леко кимване на двамата стари гренадири от двете им страни.

Когато офицерът се върна в двореца, щастливо и радостно изражение бе заменило ненадейния му ужас от рязкото движение на коня. Жули му бе стиснала загадъчно ръката било да му благодари за току-що оказаната дребна услуга, било да му каже: „Най-сетне ще ви видя!“. Тя дори сведе леко глава в отговор на почтителния поклон на офицера към нея и баща ѝ, преди той да изчезне мигновено. Старият мъж, който сякаш нарочно бе оставил младите заедно, стоеше със сериозен вид малко зад дъщеря си, но скришом я наблюдаваше и се стараеше да ѝ вдъхне измамна сигурност, като се преструваше, че е погълнат от великолепно зрелище. Жули погледна баща си, както неспокоен ученик учителя си. Той дори ѝ отвърна с благосклонна усмивка, но зоркото му око бе проследило офицера чак до аркадата и нито една подробност от мимолетната сцена не му бе убягнала.

– Какво красиво зрелище! – тихо промълви Жули, като стисна ръката на баща си.

---

\* Мамелюкът на Наполеон – прочутият грузинец Рустан. – Бел. прев.

**ОНОРЕ ДЪО БАЛЗАК  
ЖЕНАТА НА ТРИДЕСЕТ ГОДИНИ**

Превод *Ана Сталева*  
Редактор *Христина Мираз*  
Коректор *Грета Петрова*  
Дизайн на корицата *Биляна Славкова*  
Предпечат *Анна Георгиева*

*Българска. Второ издание. Формат 84x108/32  
Печатни коли 15,25*

ISBN 978-954-2962-57-1

*Апостроф*

Запазена марка  
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20  
тел. 02/ 943 87 16  
e-mail: books@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите от  
[www.bookstore.enthusiast.bg](http://www.bookstore.enthusiast.bg)



Печат DPX

Издателство „Апостроф“ не успя да се свърже с наследници на преводачката Ана Сталева. Очакваме те да влязат във връзка с нас за уреждане на авторските права.



„Жената на тридесет години“ е роман, в който Оноре дьо Балзак вплита своите лични терзания и разкрива емоциите към две от най-значимите и близки на сърцето му дами.

Тази творба е посветена на жените и техните избори. Водеща е темата за брака и доколко щастието или нещастieto в него са плод на темперамент, опит, самоконтрол, амбиция, обич или късмет.

Жули е интелигентна, чувствителна млада жена, която се омъжва за първия мъж, предизвикал нежни чувства у нея.

Възраженията на нейния баща гласят: „Полковник Д'Егльомон е разглезен от родителите си, също както и ти си разглезена от майка си и мен. Може ли да има надежда, че ще се разберете, и двамата с различни характери, непримирими в тираничността си? Ще бъдеш или жертва, или тиран. И едната, и другата алтернатива носи еднакъв брой нещастия в живота на една жена“.

Балзак проследява бащиния завет през първите грешки на Жули; страданията, които се налага да понесе тя; възловият момент, когато навършва тридесет години; съдбовните за живота ѝ срещи и старостта на една съгрешила майка.



Цена 11,99 лв.



9 789542 962571

